



87/2017

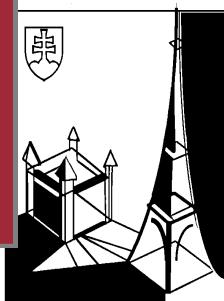
SPRAVODAJ

Vinobranie v Modre - Les vendanges à Modra



(c) modranet.sk/modranske-vinobranie-2013

Journal de l'Association Amitié Franco-Slovaque
Spolok Franzúsko-Slovenského Priateľstva



7 Place de l'Hôtel de Ville - 60 430 Noailles – France

franco-slovaque@laposte.net

<http://amitie-franco-slovaque.eu>

(+ 33) 07 50 41 35 16 - 06 77 34 02 10

BIENVENU A NOUVEL AMBASSADEUR DE LA REPUBLIQUE SLOVAQUE

Son Excellence Monsieur Igor SLOBODNÍK



Date et lieu de naissance:	le 23 octobre 1962 à Bratislava
État civil:	marié, épouse Jana, deux fils

Formation:

1981 - 1985	Faculté des Lettres, Université de Comenius, Bratislava
1977 - 1981	Lycée, Bratislava

Expériences professionnelles:

depuis août 2017	Ambassadeur Extraordinaire et Plénipotentiaire de la République slovaque à Paris
2016 - 2017	Ministère des Affaires étrangères et européennes de la République slovaque, Cabinet du Ministre
2015 - 2016	Secrétaire d'Etat du Ministère des Affaires étrangères et européennes de la République slovaque
2010 - 2015	Ambassadeur Extraordinaire et Plénipotentiaires de la République slovaque à Berlin
2008 - 2010	Directeur général, Direction générale des Affaires politiques, Ministère des Affaires étrangères et européennes de la République slovaque
2003 - 2008	Ambassadeur et Chef de la Représentation permanente de la République slovaque auprès de l'OTAN à Bruxelles
2001 - 2003	Directeur général, Direction générale des Affaires politiques, Ministère de la Défense de la République slovaque
1997 - 2000	Ambassadeur Extraordinaire et Plénipotentiaire de la République slovaque à Londres
1992 - 1997	Conseiller, puis chef de l'Ambassade de la République slovaque à Copenhague
1991 - 1992	Secrétaire en chef, puis rédacteur en chef du hebdomadaire VÝBER
1985 - 1986	Rédacteur, Agence de la Presse Tchécoslovaque (ČSTK)

Compétences en langues: anglais, allemand, français, russe, danois, polonais



Bratislavské mestské dni

Už tradične, teda i tento rok, otvorila Bratislava svoje brány. Bratislava, nazývajúc sa aj kráľovským mestom pozývajú všetkých obyvateľov, ale aj návštevníkov na neopakovateľnú atmosféru mesta, ktorá poteší každého návštevníka.

Bratislava ma bohatú história. Písali sa tu dejiny, navštívili ju významné osobnosti predtým i dnes. Navštievujú ju tisícky turistov. Dnes je úlohou Bratislavы vrátiť jej postavenie hlavného mesta, aké Bratislave spoločensky, historicky ale i ekonomicky patri. To je jej výzvou, ktorú chce aj naplniť. Tieto tri dni boli plne programu. Ponúkli príležitosť spoznať zakutia hlavného mesta a zažiť jedinečne kultúrne akcie. Všetky podujatia sa na tomto mieste ani opísať nedajú, nestačilo by miesto. Návštevníci však mali voľny vstup aj do miestnosti Primaciálneho paláca, kde sa pripravila rada podujatí, ba dokonca ste si mohli sadnúť do kresla primátora. Prístup a prehliadka kostnice Kaplnky sv. Jakuba, ktorá je verejnosti prístupná len raz do roka – (počas tohto podujatia).

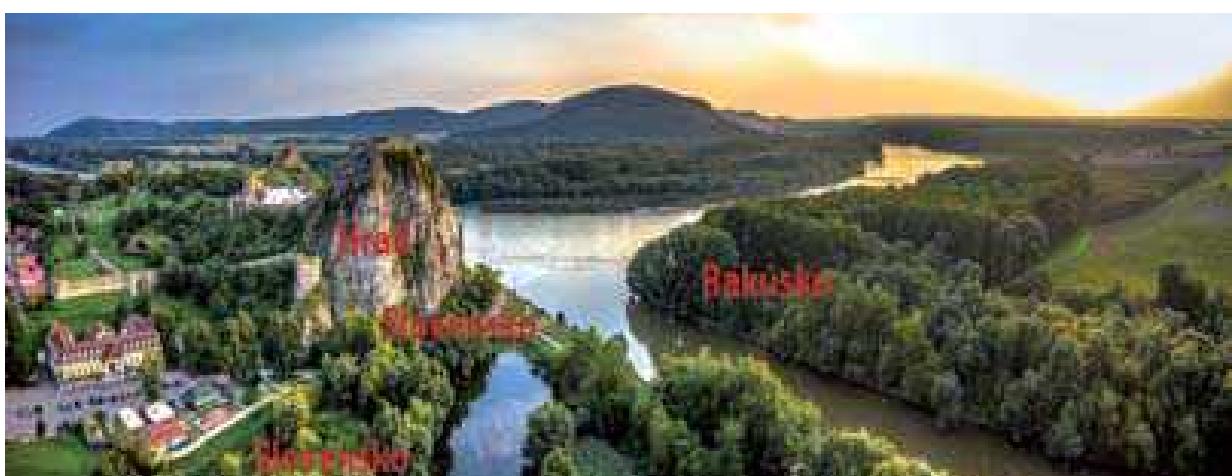
Tu v podzemí mohli ste stretnúť archeológov a vypočúť si ich výklad. Múzeá, divadla, galérie, knižnice, športove štadióny a haly, množstvo zaujima zaujímavých prednášok. Deti zo škôl s umeleckým zameraním vystupovali v Zrkadlovej sieni, ale i na viacerých miestach mesta. Očarili so svojim programom. A že na bratislavskej pôde sa rodí veľa talentovaných mladých, to naozaj preukázali na rôznych miestach tohto mesta. A mestské slávnosti sú spojene so sviatkom sv. Juraja, historickým patrónom mesta, keď si ľudia v stredoveku volili richtára. Preto sa uskutočnil aj pochod od Primaciálneho paláca k Michalskej bráne,

Primátor kráča v historickom odevi, kde symbolicky otvoril, mestské brány pre všetkých návštevníkov, a tým otvorenie aj turistickej sezóny. Mestom premávala aj historická električka, ale žiaľ tentokrat mestská doprava nebola zadarmo, ako roky predtým. Mnoho ľudí aj napriek tomu navštívilo hrad Devin, ktorý dýcha históriou, je národnou kultúrnou pamiatkou. Je to akoby hrdým strážcom nášho Dunaja. Tu mnohí spájajú a berú toto historické miesto ako výlet, kde nájdete kľud a pokoj, od veľkomesta.

Tu sa vlieva Morava do Dunaja. Dostanete pocit, že zastal čas. Je to mimoriadne výhodná poloha a aj historických Keltov zaujala, ktorí si tu už v 4. storočí založili rozsiahle hradisko. Našlo sa tu veľa architektonických pamiatok a dôkazov obsiahlej histórie, z rímskeho obdobia. V deviatom storočí sa na hrade zdržiaval kniežatá z Veľkej Moravy. Rastislav na hrade nechal vybudovať obranný systém. Keď zanikla Veľká Morava, hrad stratil svoj panovnícky význam. V stredoveku bol však kráľovským majetkom, obýval ho Ferdinand I., Štefan Bathory, Ferdinand II., alebo Pavol Palfy. V roku 1809 bol hrad zničený napoleonskymi vojskami. V našich dejinách zohral hrad významnú úlohu. Robili si tam vychádzku aj štúrovci, prijali slovanské mena a takto symbolicky deklarovali slovenskú národnosť. Ale aj v komunistických časoch mal tento sútok obrovsky význam. Dve - tri desiatky metrov, druhý breh Moravy, bola hranica s Rakúskom. Ozbrojení pohraničiai strážili socialistické vymoženosti. Práve tato krátka vzdialenosť lákala mnohých zúfalcov a tužiacich po slobode.

Dnes postavený pamätník svedčí o tragédiách čo sa tu odohrali. Mena ľudí čo tu padli pod komunistickou guľkou. Boli to rôzne národnosti, nie len Slováci, Česi, ale aj z iných socialistických rajov. Už daleko pred Karlovou Vsou bolo pohranične pásmo. Aj obyvatelia v okolitých obciach boli kontrolovaní a návštevy týchto obcí boli povolené len na špecialnu pripustku. Pamätník je priopomienkou hlavne mladej generácií, že dnešná sloboda nebol a samozrejmosťou a treba si ju vážiť a aj ustrážiť. Bratislavčania teda mali čo robiť, aby si užili aspoň malú časť z tohto obrovského programu. Stovky aut priamo „okupovali“ okolie zoologickej záhrade. To je niečo pre deti! Alebo korčuľovanie na zimných štadiónoch alebo plávanie v halách? Trhy? Dostihy v Petržalke? Kam sa vybrať? A všetko sa ozaj nedal v tomto úžasnom programe mesta! Snáď až nabudúce, budúci rok. Nezabudnite okolo Juraja!

Dušan Daučík v Bratislave.



LA SLOVAQUIE SE DIVISE EN HUIT REGIONS



REGIONS : BRATISLAVA , TRNAVA, TRENCIN, NITRA, ŽILINA, BANSKÁ BYSTRICA, KOŠICE et PREŠOV

REGION PREŠOV

La Région de Prešov est une région de la Slovaquie en Europe de l'Est. Elle compte 808 726 habitants sur une superficie de 10 351 km². La densité de population de la Région de Prešov est donc de 78,1 habitants par km².

Prešov, Poprad et Humenné sont les plus grandes villes de la Région de Prešov parmi les 666 villes qui la compose. Le Climat continental humide avec été tempéré est le climat principal de la Région de Prešov.

La Région est divisée en 13 districts : Bardejov, Humenne, Kežmarok, Levoča, Medzilaborce, Poprad, Prešov, Sabinov, Snina, Stará Lubovňa, Stropkov, Vranov nad Topľov et Svidník

Prešov est la troisième plus grande ville en Slovaquie. C'est en même temps le centre de la région de Šariš, dont la fierté est la ville de Bardejov (UNESCO). Šariš est également la région avec la plus grande concentration de belles églises en bois orthodoxes et grecques-catholiques, ainsi que le célèbre thermes Bardejov.

La région de Prešov est la région touristique la plus attrayante de Slovaquie .-le parc national les Hautes Tatras. sont particulièrement appréciés des amateurs de randonnées pédestres et centre de ski. Il y a aussi plusieurs villes thermales

Le territoire de Spiš est extrêmement riche en manoirs (Strážky), en monastères (Červený kláštor) et les châteaux (Kežmarský, L'ubovniansky). Les bijoux naturels de Spiš sont les parcs nationaux de Pieniny et le Paradis slovaque. Chateau de Spiš avec ses environs (le château est le plus grand complexe médiéval en Europe centrale). Spišské Podhradie, la ville de Spišská Kapitula, l'église gothique de Žehra a été inclus parmi les sites de l'UNESCO.

Dans cette région on trouve , Paradis Slovaque, Musée d'Art Moderne Andy Warhol à Medzilaborce, musées en plein air et le chateau à Stara L'ubovňa .

Le joyau Spiš est également la ville de Levoča avec de nombreux monuments et le plus grand autel en bois du monde le chef-d'œuvre de maître Paul.

Dans le haut de Zemplín, qui est la région la plus orientale de la Slovaquie, se trouve la campagne typique des Carpates orientales le parc national Poloniny.avec ses forêts vierge d'origine. En juin 2007, les forêts vierge de Stužica, Havešová et Rožok partie de Bukovské vrchy ont été inscrites sur la Liste du patrimoine mondial de l'UNESCO, ainsi que la forêt vierge de Kyjov partie des collines de Vihorlat, près du parc national Poloniny et des forêts vierge d' Ukraine.

RÉGION PREŠOV



Peter Sagan réalise le triplé au Championnat du monde

Dans une arrivée au sprint, le Slovaque Peter Sagan a remporté dimanche, pour la troisième année de suite le Championnat du monde. Il réalise une première dans l'histoire.

Peter Sagan, malgré sa pancarte et une fin de course nerveuse, s'est donc offert ce que personne n'avait réalisé jusqu'à présent, trois années de suite avec le maillot arc-en-ciel, chose qu'il considère presque comme accessoire à l'arrivée : « *Bien sûr que c'est spécial, mais bon, ça ne change rien pour moi* ». Il faut dire que c'est déjà la 101e victoire du Slovaque, seulement âgé de 27 ans.

Le Slovaque, vainqueur à Richmond en 2015 et à Doha en 2016, s'est offert une troisième couronne mondiale de rang dimanche à Bergen. Discret tout le long des 267 km de course, il a dompté au sprint le local Alexander Kristoff et l'Australien Michael Matthews. Julian Alaphilippe, auteur d'un superbe numéro dans les dix derniers kilomètres, doit se contenter d'une frustrante dixième place.

Le Slovaque, privé comme souvent d'équipiers dans le final, a parfaitement suivi le sillage de Kristoff pour le devancer sur la ligne. Michael Matthews, dauphin de Sagan il y a deux ans, a complété le podium. Le meilleur sprinteur du Tour de France est passé juste devant Matteo Trentin, meilleur sprinteur de la Vuelta.



L'EQUIPE

Un long trait d'union, du Danube à l'Hérault

C'est un groupe d'une quarantaine de Slovaques qui a rendu cette année visite aux membres de l'Amicale Paulhanaise Autour de Štefanik pour un échange d'une semaine du 10 au 17 juillet.

Débuté à l'orée du XXIème siècle ce jumelage entre Paulhan, Košariská et Brezová pod Bradlom (petite patrie de Milan Štefanik héros tchéco-slovaque statufié dans notre ville) a tissé des liens de plus en plus étroits entre ces localités d'Europe éloignées de quelques 1800 kms aux patrimoines si riches et si différents.

En promenade aux 4 coins de notre département de la mer (Marseillan, Agde) à l'arrière-pays (Navacelles, Minerve) en passant par Montpellier, Pézenas, Valmagne, Paulhan, sa circulade et son marché, les découvertes ont été nombreuses et leur curiosité satisfaite.



Que dire de leur étonnement en découvrant et étant initiés au jeu de balle au tambourin, sport traditionnel s'il en est, à Cazouls d'Hérault où Julien Sanchez, international et de jeunes joueurs ont conquis nos amis Slovaques !

Lors d'un apéritif chaleureux Marie Passieu conseillère départementale chargée des sports à l'unisson avec les 2 maires slovaques et ceux de Paulhan, Cazouls a souligné tout ce qu'apportaient de tels contacts pour la connaissance et l'acceptation de cultures aussi diverses. D'autant que les adolescents et jeunes adultes présents sont un gage d'avenir pour l'Europe.

Cette ferveur a été particulièrement ressentie et partagée lors des fêtes des 13 et 14 juillet où les réjouissances ont succédé au recueillement devant Marianne dans le plus pur respect républicain.

Tant lors des repas que des pique-niques, la gastronomie languedocienne, bien servie par nos vins a conquis les palais et de la tapenade en passant par les tielles, grillades, melons et fruits les saveurs de l'été ont été appréciées et .. exportées!!!



Lors de la cérémonie officielle le 14 juillet 2017 après le dépôt des gerbes par les représentants de ville de Paulhan, l'APAS, et les représentants de la délégation Slovaque, le moment fort de cette commémoration fut le mélange de la terre slovaque avec la terre française aux pieds de la statue du général Milan Rastislav Štefanik.

Jean-Claude Seguela

Slovenské kráľovstvo

Pani Vierka, lekárka, Slovenka, napísala zo Švédska: Dnes sa píše rok 2017 nastala reštaurácia pre Zámok Lackö, ktorý pri kráľovom hneve padol celkom do zabudnutia vyše 300 rokov. Vonkajšok ošarpaný, vnútri inventár zlikvidovaný. V čase Magnusa Gabriela bol strediskom stretnutia všetkých európskych kráľov, ktorí mali v zámku vlastné bývanie, čo hnevalo švédskeho kráľa a prispel ku likvidácii toho čo Magnus vytvoril. Čo kráľ zabudol likvidovať to je maľba na strope uhorskej sály, kde Magnus Gabriel zvečnil existenciu slovenského samostatného kráľovstva v rámci Rakúsko-uhorskej monarchie, ako aj ostatných európskych kráľovstiev. Kde sa podela slovenská kráľovská koruna?

Viera pri návštive zámku.

KAPLNKA v ZÁMKU

Tu mal byť pochovaný voľakedajší mocipán Magnus Gabriel, odkiaľ ho nahnevaný kráľ vykázal na neznáme miesto, aby padol do zabudnutia. My Slováci sme na neho nezabudli, človeka, ktorý uznal samostatné slovenské kráľovstvo v rámci Rakúsko-uhorskej monarchie ako aj ostatných európskych kráľovstiev.

Magnus Gabriel bol najdôležitejšou osobnosťou nie len vo Švédsku ale aj v celej Európe pri uzavretí Westfalskeho mieru (1648 Osnabrück, Münster) po 30 ročnej vojne v Európe. To bola náboženská vojna medzi evanjelikmi a katolíkmi. Moc Magnusa Gabriela presahovala moc kráľovskú, čo veľmi nahnevalo kráľa Karola X Gustava, ktorý zbavil Magnusa grófskeho titulu, ktorý nadobudol jeho otec Jakub počas 30 ročnej vojny zásluhami vo vojenskej službe. Švédsky kráľ zbavil Magnusa nie len titulu grófa ale zhabal mu aj nespočetné majetky ako aj zámok Lackö s celým inventárom, čo Magnus si nadobudol v Nemecku. Gróf Magnus de la garde upadol do chudoby. Kráľ ho dal pochovať na neznáme miesto a nie do krypty v zámku Lackö, ako si to Magnus za života želal. Švédsky kráľ použil všetko, aby Magnus Gabriel padol do zabudnutia ako aj to všetko, čo on za svojho života vytvoril. Zámok opustený, vyše 300 rokov padol do zabudnutia. Každá koruna je dôležitá, je svedkom existencie svojho národa. Svedectvo existencie samostatného slovenského kráľovstva, so slovenskou korunou v čase Westfalskeho mieru v roku 1648, padlo do zabudnutia. Počas Druhej svetovej vojny, všetky európske kráľovstvá v rámci Rakúsko-Uhorskej monarchie si uchránili svoje koruny. Ktorým osudem prešla slovenská koruna, ktorá jestvovala spred vyše 300 rokmi?

Slovenská kráľovská koruna padla do zabudnutia, tak ako všetko to, čo Magnus Gabriel za svojho života vytvoril, tak si to kráľ želal? Zlatom orámovaná maľba. (výdavky Magnusa Gabriela nemali hraníc).

Magnus Gabriel hodnotil Slovensko ako samostatné kráľovstvo. Hoci Slováci počas 30 ročnej vojny nemali kráľa, ani v čase Westfalskeho mieru v roku 1648 nemali kráľa, ale gróf Magnus Gabriel zo Švédska bol si vedomý, že Slováci mali v minulosti dôležité osobnosti ako Pribinu kniežaťa Slovenska, Svätopluka, kniežaťa v Nitre a jeho 3 synov, ďalej sv. Cyrila a Metoda, hlásateľov kresťanskej viery hlavne na Slovensku. Vedomosti grófa Magnusa Gabriela zo Švédska presahovali vedomosti samého švédskeho kráľa a preto Magnus Gabriel hoci žil životom neobvyklým, stal sa mocnejším ako samotný švédsky kráľ a iní európski králi. Jeho osobnosť a neobvyklé vedomosti dali podklad tomu, že dal zvečniť Slovensko ako kráľovstvo slovenské na maľbách vo svojom zámku Lackö pri Lidköpingu vo Švédsku. Vtedajšia maďarská koruna mala znak Dunaj, Tisza, Dráva a Száva. Vtedajšia slovenská koruna mala znak Tatry, Matra, Fatra. Iba neskôr je nejakou tieto dva znaky sa dali dokopy.(slovenská a maďarská).

Za svedectvo: Dr. Med. Viera Veronika Marta Reichert, alias Marquesa di Botta Adorno Pallavicino y Genua.



Don des documents à l'occasion des commémorations du 75ème anniversaire de la Bataille de Gien.

13 juin 2016

Ma fille Julie Hajnal et moi, Roberto Hajnal, sommes très honorés de participer, aux commémorations du 75ème anniversaire de la Bataille de Gien. Avant tout, nous voulons remercier :

Monsieur Christian BOULEAU, Maire et Président de la Communauté des Communes, **Yvette CONSTANTIN**, son adjointe, au conseil municipal, aux anciens combattants présents, **Nathalie Lopez**, archiviste de la ville et à mon ami **Guy RAMBAUD**, principal responsable de ma présence aujourd'hui ici.

Le hasard de notre connaissance grâce à des relations commerciales m'a fait découvrir qu'il est originaire de Gien et c'est lui-même qui a fait le lien pour que je puisse accomplir cette mission : venir depuis l'Argentine et apporter des témoignages, donner des documents qui vont enrichir la connaissance de l'histoire de Gien de ces jours de 1940 et en même temps, mettre en lumière la mémoire de mon père et de ses camarades. Ces hommes qui ont lutté et d'autres qui ont laissé leurs vies sur le sol français.

Comme courte introduction :

Mon père, **Jean Hajnal**, né en 1919 à Žilina (Slovaquie), est allé étudier à l'Ecole Française de Meunerie-EFM- à Paris (1937-38).

Lorsque la guerre éclate, son pays d'origine est occupé par les allemands, il s'enrôle comme volontaire dans l'Armée Française, dans une unité Tchécoslovaque ; il était Caporal d'Infanterie.

Engagé encore en Janvier 1940, il a lutté jusqu' à l'Armistice. Il a reçu la médaille de l'Ordre de l'Armée (citéé signée par le Général Weygand) pour sa haute valeur militaire et son courage pendant les opérations de 1940, entre autres, la défense du pont de Gien. Après la défaite, comme prisonnier de guerre, grâce aux amis français, il a échappé à la déportation dans des camps de concentration en Allemagne, en raison de son origine juive. Il a été démobilisé pour travailler dans un moulin de farine de blé. Il avait 22 ans. Il est allé en Provence: à Aix et après à Grans, un petit village à 60 Km de Marseille, où, tout en exerçant sa profession de meunier, il a rejoint la Résistance. Peu avant d'être déporté à son tour, il a réussi à traverser clandestinement les Pyrénées.

En Espagne, en 1942, il s'embarque pour l'Argentine, pays qu'il l'a accueilli et où il a formé sa famille : 2 fils + 1 fille + 9 petits enfants. Il est décédé à Buenos Aires en 1994, à l'âge de 75 ans, toujours avec un grand amour pour la France qu'il a su nous transmettre avec tout son cœur.

Dans les événements que nous célébrons aujourd'hui, il y a des acteurs, des personnes et personnages, avec nom et prénom, qui ont leurs propres histoires. Ces sont eux qui, avec leurs efforts, leurs actions, leurs sacrifices et leurs erreurs conduisent au résultat que l'histoire écrit. Avec une grande émotion, aujourd'hui, ces personnes, 75 ans après, reprennent vie et présence.

En 1964, le Général de Gaulle a visité l'Argentine et a fait un discours au Congrès National. Il est passé à la TV et je me souviens, à la maison, que mon père a surpris toute la famille, il est allé chercher ces trois médailles qu'il a mis sur sa poitrine et quand De Gaulle a commencé à parler il s'est mis debout et fait le salut militaire : « Je salut mon commandant !! »

Les histoires et mémoires de mon père, que je laisse pour les archives historiques de la Ville, sont des récits qu'il avait dictés à son secrétaire en espagnol. La manière dont il a dicté ce récit, fait que pour moi, en le lisant, c'est comme si je l'écoutais. Ma mère, Irène (91 ans), aussi immigrante en Argentine, en provenance de la Pologne, qui encore suit des cours de langue française pour ne pas l'oublier..., les a fait traduire par sa professeure française.

Entre les trésors familiaux, que je laisse à la Ville de Gien, en original, il y a le **Journal d'un camarade de guerre**, où il a détaillé en 4 pages les événements jour par jour et heure par heure, des journées de juin 1940 qui mentionnent la bataille et le bombardement du pont de Gien.

Il décrit aussi la pagaille d'une armée en retraite : fusillade entre divers régiments français, la panique, suicides des soldats, des compagnies entières qui ont foutu le camp ... Ce document, de 4 pages tapées à la machine, n'est pas signé, mais par les écrits de mon père qui a décrit les mêmes événements, j'ai pu identifier l'auteur: **M. Navarro**.

En 1946, déjà sauvé en Argentine et la guerre finie, mon père écrit à l'Association des Anciens Élèves de l'Ecole Française de Meunerie EFM, un remerciement, car sa profession de meunier lui avait sauvé la vie en plusieurs occasions grâce à la solidarité des camarades et professeurs, il leur a écrit : « J'ai lutté jusqu'à l'Armistice. Ma médaille de Volontaire, la Croix de l'Ordre, le fait d'avoir eu l'honneur de vêtir l'uniforme français, m'a fait sentir plus proche de vous que jamais. Ce sera toujours mon orgueil... »

« Quand nous étions étrangers, nous nous en allions de l'EFM, c'était alors dans nos pays que nous nous sentions en peu étrangers, puisque la culture française que nous avons reçue à travers nos professeurs, nos camarades, la vie parisienne et ayant vécu la guerre, nous a imbibés et la cordialité de nos camarades nous a gagnés. »

Chaque événement de l'histoire semble nous dire quelque chose: l'humanité continue sans apprendre.

Albert Einstein a écrit: « Le monde est un lieu dangereux pour vivre....mais non pas tant à cause de ceux qui font le mal, mais à cause de ceux qui laissent faire ».

Dans le même sens, **Marcel Marceau** a dit: » Malheureusement nous ne pourrons jamais détruire le mal, mais le bien existe et doit maturer »

Les combattants à Gien étaient ceux qui se sont opposés au mal, ceux qui voulaient que les mauvaises choses ne passent pas.

75 ans est assez de temps, mais encore on n'a pas fini d'assimiler les leçons de cette guerre, déjà éloignée. Malheureusement, nous voyons que beaucoup de gens sont tentés encore par les fanatismes, avant politique, maintenant, aussi religieux. Il y a des leçons qui nous restent à apprendre.

Une légende hassidique raconte que des rabbins se questionnaient s'il y avait quelque chose impossible pour Dieu. Cela semblait une question absurde, mais un dit : Oui, il y a quelque chose impossible pour Dieu : c'est de changer le passé !



Une société qui cultive la mémoire, perfectionne son avenir. Pour moi spécialement, être présent à Gien aujourd'hui, est comme un pèlerinage. Le fait d'être accompagné par ma fille Julie est aussi un symbole fort, car elle a connu brièvement son grand-père. Donc, cher Monsieur BOULEAU, Maire et Président de la Communauté des Communes de Gien, au nom de ma famille HAJNAL, je vous donne, pour les archives de la ville :

- Un dossier avec les mémoires 1939-42 de Jean Hajnal
- Inclus dans le dossier, documents de l'époque.
- Plusieurs documents de l'époque, en original, entre autres le Journal de Guerre de M. Navarro
- Une clé USB avec toute la documentation précédente numérisée.

Merci à tous
Roberto Hajnal

↑

**Komemoratívna slávnosť na počesť česko - slovenských vojakov
príležitosti 75. výročia bojov v Gien**

Une fête, un rassemblement familial.

Cet été 2017 aura été sous le signe de « l'Amitié Franco-slovaque », avec votre présence, Edith, et celle, de nos deux jeunes étudiantes, slovaques, en séjour linguistique, dans l'Allier, tout près de notre village. Sonia et Martine viennent de Terňa tout près de Prešov.

Notre papa, né à Raková en 1920, est venu en France avec ses parents et sa sœur, en 1926. Raková est une petite ville, au nord-ouest de la Slovaquie, tout près de la frontière polonaise, à 6 km de Čadca.

En août 2016, plusieurs d'entre nous, sont allés en « pèlerinage » en Slovaquie, découvrir le village, où est né notre père. Nous étions très émus. Nous avons mis trop de temps à nous rendre dans notre pays d'origine. Nous espérons retrouver, par la généalogie, notre famille paternelle et peut-être rencontrer, des descendants. Nous souhaiterions arriver à cela, de tout notre cœur, étant fiers de nos racines.

Nous remercions Edith Manak, qui a fait un long voyage, pour nous rencontrer, lors de notre fête familiale, où nous sommes chaque année très nombreux. Mes parents auront bientôt 100 enfants, petits-enfants et arrières petits-enfants.

Eliane Martinek



Nous vous informons qu'un **nouvel appel aux candidatures pour les bourses** des mobilités des études, de la recherche, des arts et des conférences pour le **semestre d'été de l'année académique 2017/2018** a été publié dans le cadre du Programme national de bourses de la République slovaque.

Les candidatures peuvent être soumises **jusqu'au 31 octobre 2017** au www.scholarships.sk .
<https://www.facebook.com/InstitutSlovaquieParis/>

V Bratislave sa uskutočnilo zasadanie Výkonného výboru

24.april 2017, bol dôležitým stretnutím. Rozhodovalo sa o Dňoch slovenského zahraničia v Štokholme (8.-10.septembra), o Generálnej rade a Programovej konferencii SZSZ (v BA oktober-novenber), Zasadnutie Ekumenickej duchovnej rady, Štefániková cena SZSZ a rôzne iné podujatia a projekty. A keď sme už pri projektach. Jeden z najzaujímavších pre krajanov, ale i pre slovenskú verejnosť bude vytvorenie Centra slovenského zahraničia.

Doteraz si príprava vyžiadala pomerne veľké úsilie, ale už sa projekt dostał tak ďaleko, že je určená budova, príprava rekonštrukcie budovy a archiktonická práca okolo projektu. Jedna sa o dôkladné plánovanie pre akú činnosť objekt ma slúžiť. Priestory majú obsahovať aj reštauráciu, podzemnú garáž a aj niekoľko bytov. Toto sú samozrejme zatiaľ predbežné plány, všetko záleží od investora a od začiatocného príspevku vlády. Neskôr by malo Centrum byť financované z vlastnej činnosti.



Lokalita



Trojpodlažný bytový dom z konca 19. storočia je osadený na nepravidelnej parcele stavebného bloku ohraničeného ulicami Laurinska, Nedbalova, Klobučnícka a námestím SNP, na východnom okraji mestskej pamiatkovej rezervácie. Bytový dom s prejazdom rozširujúcim sa uprostred dispozície na kruhové átrium, dominuje severnému domoradiu Laurinskéj ulice. Laurinská ulica, ktorej súčasťou je južná fasáda domu, patri do pešej zóny historického centra mesta. Severná fasáda nachádzajúca sa medzi fasádami objektov Manderlak a Stará tržnica je orientovaná do námestia SNP. Objekt sa nachádza v pamiatkovo chránenom území - Mestská pamiatková rezervácia

Dušan Daučík Bratislava

Svetové združenie Slovákov žijúcich v zahraničí – v ŠTOKHOLME



Možno sa vám to tiež už stalo. Pozeráte dokument alebo listujete v časopise a zrazu zachytíte obrázok, či informáciu a poviete si, tam by som sa raz rád pozrel, to môže byť skvelé. Tiež sa mi to stalo. V súčasnosti posledných rokov zachytávala som v utržkoch informácie ako a čím žijú Slováci vo Švédsku. Bolo to viac sporadicke, no o to viac pútalo to moju pozornosť.

A tak keď sa naskytla možnosť zúčastniť sa Dni slovenského zahraničia v Štokholme, veľmi som to uvítala. Hostitelia zo švedsko-slovenskeho spolku sa svojej úlohy zhstili s veľkým nasadením. Bolo viac než obohacujúce stretnúť ľudí, ktorí rôzne dlho a z rôznych dôvodov žijú mimo svojej krajiny a predsa sa cítia Slovákm a k tomuto povedomiu sa hrdo hlásia. A tak vo víre rozhovorov nezneli len spomienky, ale i mnohé nápady a podnety na ďalšiu spoluprácu. Aj preto je na mieste toto snaženie Svetového združenia

Slovákov žijúcich v zahraničí určite oceniť. No a hoci si účastníci tohto podujatia v pamäti odnesú množstvo krásnych zážitkov nielen z prehliadky majestátneho mesta a jeho histórie, tie ostatné spomienky budú o spolupatričnosti a ochote niesť na oltár spolupráce kus osobnej obetavosti.

A za to patrí podákovanie predovšetkým stále sa usmievajúcej Kornelii a v jej snažení podporujúcemu Dušanovi. Ďalšie podákovanie prináleží Ľubovi, sprievodcovi mestom a miestami aj dejinami, ale i všetkým tým ktorí k zdarmému priebehu tejto akcie prispeli. Krajinu predstavuje prírodná scenéria, architektúra i dejiny, no najmä ľudia. Pocit z nich vám v duši ostane navždy. A tak pri pri odchode mohla som povedať, že Švédsko je krajina kam sa určite rada vrátim a že Štokholm nemožno nemilovať. Ďakujeme.

Alena Rezková Dom Matice slovenskej v Lučenci



se Veľvyslanec SR vo Švédsku, Edita Manakova a V. Skalsky prezent SZSZ

Slováci vo Švédsku

Slovákov, hoc nepatria počtom medzi národy veľké, môžeme ich nájsť takmer na celom svete. A i keď slovenský národ početnosťou nepatrí medzi gigantov, dokázal a dokáže vytvárať veľké duchovné i materiálne hodnoty, na ktorých môžu stavať mnohé ďalšie generácie. Svetové združenie Slovákov žijúcich v zahraničí s finančnou podporou Úradu pre Slovákov žijúcich v zahraničí organizuje každoročne *Dni slovenského zahraničia*, počas ktorých je možné spoznať slovenské komunity žijúce mimo svojej vlasti. Každá z nich má svoj príbeh a každá prispieva svojou troškou k duchovnému i materiálnemu dedičstvu, rôznorodosti a zároveň spolunáležitosti slovenského národa. V tomto roku sme sa mali možnosť zoznať so Slovákmi žijúcimi na severu Európy – vo Švédsku.

Z história

Migrácie Slovákov do Švédska súvisia najmä s útekmi obyvateľov vtedajšieho Česko-Slovenska pred komunistickým režimom. Väčšie zoskupenia slovenských emigrantov tu začali prichádzať už po skončení druhej svetovej vojny, pričom si tu aj založili *Slovenský spolok*. Mnohí z nich však boli obviňovaní zo slovenského nacionalizmu a preto pokračovali vo vystahovaní do ďalších krajín a tento spolok po krátkej existencii zanikol. V roku 1957 si Slováci, ktorí vo Švédsku zostali založili v Borase *Spolok Slovákov vo Švédsku*. Mal okolo 20 členov. V päťdesiatych rokoch vznikol aj *Švédsko-Česko-Slovenský spolok*, ktorý pôsobí dodnes.

Ďalšia mohutnejšia migrácia súvisela s vpádom vojsk Varšavskej zmluvy v roku 1968. Po tomto akte sa viaceri Slovákov rozhodlo odísť na „západ“ a desiatky z nich sa nakoniec ocitli práve vo Švédsku. Nebolo to však vôbec jednoduché, ich odchod bol považovaný v rodnej krajine za nelegálny, boli odsúdení na 18 mesiacov za útek a domov sa tak nemohli vrátiť. – *Trpí aj ten, čo odíde, aj ten, čo ostane doma*, - skonštatoval čestný predseda *Švédsko-Slovenského spolku* Dušan Daučík. Príbuzní emigrantov totiž boli vyšetrovaní Štátnej bezpečnosťou a rôznymi spôsobmi postihovaní. Na druhej strane emigranti často neovládali jazyk, ľahko si hľadali prácu a uvedomovali si, že svojich príbuzných už možno nikdy ani neuvidia. To bol aj Dušanov prípad, ktorý si sice vďaka svojmu vzdelaniu prácu našiel a naučil sa aj jazyk, no nemohol ísiť ani na pohreb svojich rodičov.

Až v osiemdesiatych rokoch minulého storočia mohli po žiadosti o milosť a zaplatení desaťtisíc švédskych korún navštíviť Slováci zo Švédska na tri dni svoju vlast, pretože dostali len trojdňové vízum. Pre mnohých to však už bolo neskoro a svojich príbuzných nikdy nevideli.

V sedemdesiatych a osiemdesiatych rokoch minulého storočia pôsobila medzi krajanmi *Katolícka misia pre Slovákov a Čechov*, ktorá sídlila v Štokholme. Vydávala časopis *Krajanský pozdrav*, ktorý v súčasnosti rediguje Slovenská katolícka misia v Mnichove.

Švédsko-Slovenský spolok

V decembri 1992 bol Štokholme založený *Švédsko-Slovenský spolok*. Prvým predsedom sa stal Milan Minárik. Po ňom sa v tejto funkcií vystriedali Miroslav Hoč, Dušan Daučík, Anastazia Järnefors, Kornélia Johansson, Ľubomír Bzdušek a opäťovne Kornélia Johansson, ktorá je predsedníčkou dodnes. Okrem podpory slovenskej kultúry, čo sa darilo najmä vďaka Matici slovenskej, sa venovali aj humanitárnej činnosti. Po vzniku samostatného Slovenska uskutočňovali zbierky zdravotníckeho materiálu pre slovenské nemocnice a domovy dôchodcov. – *Často sme v mrazoch nakladali kamióny, aby sme mohli aspoň takýmto spôsobom pomôcť Slovensku. Najviac sa v týchto aktivitách angažoval náš člen Aurel Rehák*, - spomína Dušan Daučík.

Uskutočňovali však aj finančné zbierky na podporu oblastí postihnutých povodňami, pre Slovákov z krajín bývalej Juhoslávie postihnutých vojnou, pre detské domovy, či pre choré slovenské deti. Slováci zo Švédska prispeli dokonca aj na nové Slovenské národné divadlo. *V súčasnosti má spolok približne 180 členov z celého Švédskaa. Stretávame sa však v podstatne užšom kruhu, najmä tí čo bývame v Štokholme a okolí, a to bud' v Robotníckom dome, kde máme miestnosť alebo na ambasáde*, - hovorí predsedníčka Kornélia Johansson.

Udržiavanie národného povedomia

Vzhľadom na počet a roztrúsenosť Slovákov vo Švédsku je udržiavanie slovenského národného povedomia veľmi náročné, avšak, ako vidieť, nie nemožné. Medzi aktivity spolku patria prednášky rôzneho zamerania, maškarné bály, Mikulášsky večierok, či Katarínska zábava, kde samozrejme nechýba slovenská hudba. Členovia spolupracujú aj s ďalšími spolkami, ktoré združujú Slovákov vo Švédsku, napríklad so *Spoločnosťou priateľov Milana Rúfusa, Švédsko-slovenskou kultúrnou spoločnosťou*, ako aj už spomínaným *Švédsko-Česko-Slovenským spolkom*. Pri spolku funguje recitačný krúžok, ktorý vedie Nadja Gyllenhammar a plánujú zriadíť tiež tanecný krúžok.

V minulosti fungovalo aj vyučovanie slovenského jazyka, nešlo však o systematické pravidelné riešenie, ktoré by dokázalo vychovať generáciu Slovákov ovládajúcich jazyk svojich rodičov. Preto je chvályhodné, že viacerí krajania naučili svoje deti po slovensky doma.

Okrem vyššie spomínaných aktivít sú dôležitou súčasťou udržiavania národného povedomia média. Od roku 1995 vychádza 4 až 5 krát ročne slovenský časopis *Svensk Slovak info*, ktorý rediguje Dušan Daučík. Je

plnofarebný a vychádza v počte 200 kusov, pričom na dvadsiatich stranách prináša informácie z krajanského diania vo Švédsku, či slovenských dejín i kultúry. Túto formu preferujú najmú starší členovia. Mladší sa môžu s aktivitami Slovákov vo Švédsku oboznámiť prostredníctvom informačných technológií, ktorých spravovanie má na starosti David Juhlin-Dannfeld.



Dni slovenského zahraničia

Presvedčiť sa o aktivitách Slovákov žijúcich vo Švédsku sme sa mohli počas *Dní slovenského zahraničia*, ktoré sa konali v dňoch 8. – 11. septembra v Štokholme. Delegáciu Slovákov z Poľska tvorili generálny tajomník SSP Ľudomír Molitoris a redaktorka časopisu Život Milica Majeriková-Molitoris. Okrem toho sa podujatia zúčastnili ďalší Slováci z Česka, Maďarska, Srbska, Francúzska, či Ukrajiny. Počas štyroch dní sme sa stretli na slovenskom veľvyslanectve v Štokholme so slovenským veľvyslancom i krajanmi, oboznámili sa s fungovaním švédskeho parlamentu, historiou krajiny v Historickom múzeu, kde sme stretli o.i. krásnu Slovenku vo vikingom rúchu, či súčasnosťou mesta počas prechádzok i plavby loďou. Stretli sme pohostinných Slovákov, ktorí v Štokholme podnikajú, zasadli sme v sídle Švédsko-Slovenského spolku, porozprávali sme sa s predstaviteľmi miestnych Slovákov, zaspievali i popočúvali slovenské piesne v podaní Anny Kataríny Schatzl.

Ďakujeme všetkým našim hostiteľom, zvlášť Kornélia Johansson, Dušanovi Daučíkovi, Ľubomírovi Bzdušekovi i Davidovi Juhlin-Dannfeldovi, za to, že svojím odhadlaním a neustálou činnosťou udržiavajú našu krásnu reč i kultúru aj na ďalekom severe a svojou troškou tak prispievajú k zveľaďovaniu slovenského národa. Ako sami zo skúsenosti vieme, nie je to vec ľahká, ba ani docenená, ale umožňuje nášmu malému národu, aby mohol konať veľké veci.

text a fotografie Milica Majeriková-Molitoris

Nový objav: slovenská sochárka žijúca v Prahe Danka - kráľovná karlovarského porcelánu

Akademická maliarka, reštaurátorka a kurátorka Viera Pridalová D'Agostini z Francúzska, pri nepretržitom doplňaní umeleckých a historických artefaktov do jediného – Slovensko - Českého Múzea v mestečku DARNEY, ležiaceho vo francúzskych Vogézach, objavila slovenskú sochárku – keramičku Danielu Kosovú, rodenú Šutekovú, takmer 30 rokov žijúcú v Prahe. Pri svojej nedávnej ceste na rodné Slovensko, ju s manželom Honorém navštívili priamo v jej pražskom ateliéri.



Kto je akademická sochárka Daniela Kosová, rod. Šuteková?

Pani Daniela sa narodila v Bratislave, kde vyštudovala SUPŠ (1980 -1985), odbor keramika a porcelán a 2-ročné štúdium na SUPŠ (1985 – 1987) v odbore reštaurovanie plastík. Ďalší rok (1987 – 1988) strávila v Ateliéri Andreja Rudavského v „Čarovnej záhrade“. Potom nastúpila do Prahy na VŠUP (1988 – 1994), kde vyštudovala **odbor keramika, porcelán u prof. Šeráka**. V Čechách si našla v rovnakého fachu manžela Martina Kosa, tiež keramikára a hrnčiaru. Obaja umelci žijú a pracujú v Prahe, kde majú spoločnú keramickú dielňu. Vychovávajú 2 deti, ktoré idú v ich šlapajáčoch, nádejného syna fotografa a dcéru budúcu grafičku.

http://www.kosovi.cz/daniela_cv.html

Umelecká tvorba

Ak sa rozhodne Slovák žiť v zahraničí, lebo musí, zvyčajne existujú 3 prípady jeho adaptácie na nové podmienky:

1. Buď sa vráti po niekoľkých rokoch, lebo neuspel alebo sa nedokázal prispôsobiť iným životným podmiekám
2. Buď zapadne do masy bez stopy
3. Bud vynikne ďaleko nad všetkých a to vďaka neúnavnej, vytrvalej práci, hoci nie vždy finančne docenenej.

(Spomeňme len niekoľko príkladov svetovo úspešných slovenských krajanov , zanietených národovcom, čo vždy a všade šíria skvelé meno a pozitívne zviditeľňujú Slovensko.

Slovákov v zahraničí alebo **Lubica Lukáčová** - hlavná rehoľná františkánska sestra Savia v dome Duchovnej Geriatrie v Temešvári a jej slovenské sestry.

V Luxemburgu: abbé **Lubomír Fabčín** zo Sloveskej misie, ktorý zaistuje okrem duchovnej opatery, tradície a jazyk pre stovku Čechov i Slovákov a ich deti.

V Kanade: svetoznami fotografi **Juri Dojča** alebo **Paul Stacho**, ktorý je aj fotoredaktorom a novinárov viacerých slovenských časopisov a aktívne vyhľadáva a propaguje záslužné činy a prácu slovenských krajanov roztrúsených po svete. **Frank Jalšovský** – jeden z 3 najväčších svetových žijúcich grafikov v akvantine na svete .

V Austrálii: vynikajúci a oceňovaní architekti **Igor a Mushka Molitorovci**.

A takto by sme mohli vymenovať stovky až tisícky úspešných Slovákov žijúcich v zahraničí v každom jednom štáte, a pracujúcich v rôznych profesiach.)

Do poslednej kategórie patrí aj **Danka - kráľovna karlovarského porcelánu**, lebo je jednou z mála, ak nie jedinou zo Slovákov, ktorí pracujú s porcelánom. Zžiť sa s krajinou, adoptovať jej kultúru a techniky a vyniknúť nad ostatnými. Pritom nezanedbať svoje slovenské tradície a charakter protikladov ako sú skromnosť a - bohatosť, jednoduchosť a zložitosť, šikovnosť a vynachádzavosť, ako i prvky, vychádzajúce z folklóru a používajúc techniky našich predkov vylepšeným, zdokonaleným novátoriským spôsobom. Akademická sochárka - keramička Daniela Kosová to dokázala.

Rozhodla sa prejsť z tradičnej krehkejšej keramiky na technologicky najkvalitnejší druh keramiky v tomto obore a to na pevný karlovarský porcelán, ktorého jedinečnosť sa prejavuje v tak masívnom, ako aj v tenkostennom prevedení. Pracuje s prvotriednými surovinami, kreslí tiež svojsky vyhotovenými porcelánovými pastelmi, ktoré sú perfektne pečením spojené s porcelánovým podkladom. Používa najstálejšie farby a pigmenty, aké sa v prírode nachádzajú. Porcelán dekoruje kobaltom, technikou tzv. pod glazúru alebo do glazúry. Je to spôsob, ktorý zaručuje nestierateľnosť dekóru používáním, protože je vypaľovaný súčasne s vlastným porcelánom a glazúrou na vysokej teplote (1400°C).

Vlastní zbierky slovenskej ľudovej tvorby a umelecko-remeselníckych majstrov všetkého druhu, ktorí sú,

okrem samotnej prírody, neustále jej vzorom a inšpiráciou. Realizuje sa cez tradičné námety, deťom dobre známe zvieratká z rozprávok, ako sú vlk, mačka, kozliatkovia, vtáky a hlavne koníky vo všetkých formách.



Porcelánové vtáčiky s krištálovými kvetmi, zdobiace jej záhradku, zábradlia či steny domu a zbierka ľudovej a remeselnej tvorby.

Časom tieto klasické námety posunula do novotvorby a povýšila ich na porcelanový obraz a figuratívne objekty – rozkošné a veselé sošky, ktoré predstavujúce panáčikov, podobných rozprávkovému Pinocchiovovi.



Z autorkynej najnovšej tvorby ART-PROTISY a ARTTEXTY, ide o akési prekrývanie rôznofarebných "vatových chumáčov", s imaginárnymi abstraktnými témami.

Venuje sa aj modernej tvorbe, čím reaguje na komerčné požiadavky aktuálnej doby. Tvorí aj užítkové umenie a skulpturálne osvetlenia, kde všetky komponenty sú vyrobené z tej istej snehobielej hmoty – karlovarského porcelánu. Prirodzene, každý kus je 100% originálom.





LA SLOVAQUIE - À LA DÉCOUVERTE D'UN HISTOIRE RICHE, D'UNE NATURE RAVISSANTE, DU FOLKLORE ET DU VIN EXCELLENT



Nous allons découvrir le pays au cœur de l'Europe. Vous serez sûrement surpris par des villes pleines d'histoire, des châteaux forts moyenâgeux, des manoirs et des châteaux romantiques, par les églises majestueuses, mais aussi par les petites églises en bois. Vous verrez des pics de nos montagnes enneigés en permanence, des vignes ondulées, des caveaux en pierre pleines de vins excellents, des tavernes, des restaurants avec des plats délicieux.

Programme proposé :

1.jour(s)

(lundi) Arrivée à Bratislava

Notre aventure commence à Bratislava – la capitale de la Slovaquie. Située sur les rives du Danube, avec une citadelle majestueuse c'est l'une des plus belles et intéressantes villes en Slovaquie. Pendant trois siècles elle a été le lieu de couronnement des rois hongrois, elle a été le lieu de rencontre des souverains austro-hongrois importants, de la noblesse et de bourgeois. Nous nous promènerons dans le noyau de la vieille ville autour de la cathédrale de Saint Martin, le lieu de couronnement de 11 rois et de 8 reines hongroises pour remonter vers le château, pour se détendre avec une tasse de café.... Hébergement à Bratislava



2.jour(s) (mardi)

Aujourd'hui nous vous emmenons dans les Petites Carpates, où les gens cultivent et dégustent leurs vins dans les villages viticoles pittoresques. Dans la matinée, nous visiterons un atelier de poterie, où vous verrez comment un morceau d'argile est transformé en une belle cruche peinte. Ensuite nous visiterons un des plus beaux châteaux de la Slovaquie – la forteresse des Fugger et des Pálffys - Červený Kameň avec des vues spectaculaires, des caves uniques et la magnifique collection de tableaux et de meubles. Nous ne pouvons pas quitter les Petites Carpates sans déguster le vin local. Dans un caveau en pierre nous découvrirons les vins de Petites Carpates et nous savourerons la spécialité – canard croustillant rôti avec les galettes de pomme de terre. Hébergement à Bratislava



3. jour(s) (mercredi)

Le matin nous quittons Bratislava pour visiter la ville thermale réputée de Bojnice (environ 2h30 de route).

Qu'est-ce qui nous attend ? La détente dans une ville thermale agréable avec la visite d'un château romantique entouré de légendes – Château de Bojnice avec un beau parc, une chapelle romantique, une petite grotte et avec un mobilier et des objets sauvegardés. Possibilité de détente dans les thermes, hébergement à Bojnice



4. jour(s) (jeudi)

Nous poursuivrons notre découverte de la Slovaquie vers la direction des Hautes Tatras, où nous passons les jours suivants. Sur le chemin, nous nous arrêterons dans le village magique de Čičmany, avec des maisons en bois peint et nous visitons la crèche de Noël en bois à Rajecká Lesná. Hébergement aux alentours des Tatras, ou de Spiš

5. jour(s) (vendredi)

Notre premier arrêt d'aujourd'hui sera l'ancienne ville de Kežmarok. La promenade de découverte de la vieille ville de Levoča sera aussi intéressante

avec la splendide église Saint Jacques, où Maître Pavol a sculpté un autel en bois, qui fait partie des plus grands autels du monde. Après un transfert vers Spišská Kapitula, qui était le centre administratif de l'église de Špiš déjà depuis le 11ème siècle (visite du chapitre et de la cathédrale). Hébergement aux alentours des Tatras, ou de Špiš.

6. jour(s) (samedi)

Aujourd'hui nous attend un voyage vraiment fabuleux dans nos hautes montagnes des Hautes Tatras. Les randonnées pédestres adaptées à vos capacités, la montée en téléphérique, des panoramas magnifiques, une agréable détente – ce sont nos Tatras.

Dans l'après-midi nous allons visiter Ždiar, un village typique de Tatras. Vous n'avez pas encore entendu parler du mariage populaire de Ždiar ? Juste un moment et vous serez dans le rôle des jeunes mariés. Il suffit de s'habiller en costume traditionnel de Ždiar et la cérémonie solennelle peut commencer. Hébergement aux alentours des Tatras, ou de Špiš.

7. jour(s) (dimanche)

Les thermes mondialement connus de Bardejov appartiennent aux curiosités touristiques slovaques. Pour la sauvegarde des monuments historiques magnifiques, la ville de Bardejov a été, la première ville en Slovaquie, inscrite sur la liste du patrimoine culturel de l'UNESCO. Les jardins charmants, l'eau à effet curatif, le musée populaire en plein air et les églises en bois uniques dans les environs transformeront ce jour en une expérience agréable.

Hébergement aux alentours des Tatras, ou de Špiš.

8. jour(s) (lundi)

Si vous voulez vivre un moment extraordinaire, certainement il ne faut pas manquer une descente sur les radeaux Gorals traditionnels en bois de la rivière Dunajec, en traversant le plus grand canyon naturel de l'Europe centrale. Après une descente de presque 2 heures vous participerez à un pique-nique folklorique Goral en plein air avec les spécialités grillées accompagné d'une musique joyeuse des Gorals. Transfert à Orava. Hébergement à Orava



9. jour(s) (mardi)

Dans la matinée nous visitons le château fort moyenâgeux, riche en expositions et animations, situé sur un piton rocheux surplombant la rivière d'Orava, déjeuner – spécialités d'Orava. Dans l'après-midi transfert à Bratislava, hébergement à Bratislava

10. jour(s) (mercredi)

Poursuite de la découverte de Bratislava. Si vous êtes intéressé, possibilité de croisière sur le Danube vers la forteresse – château de Devin. Achat de souvenirs, repos. En fin d'après-midi retour à Metz en bus/ ou en avion depuis Vienne vers le Luxembourg
Sous réserve de changement de programme !

Prix : 1 150 euros (par personne en chambre double)

150 euros supplément par personne en chambre simple. Total **1 300 euros**

Prix calculé sur la base d'au moins de 19 personnes payantes. Le nombre de chambres simples à confirmer au préalable.

Le prix comprend :

Hébergement : 9 nuitées dans les hôtels de 3*** sur le parcours, des chambres doubles ou simples agréables avec de salle de bains privative (WC, douche ou baignoire), TV

Restauration : 9x pension complète – petit déjeuner, déjeuner, dîner + déjeuner 10-eme jour (déjeuner et dîner composé de 3 plats + eau en carafe sur table, les autres boissons à payer individuellement par les clients)

Transport : en bus avec air conditionné tout le long du parcours (le chauffeur et les prestations du chauffeur sont compris)

Guide : pendant la durée du programme vous serez accompagné par un guide francophone expérimenté

Les entrées : Toutes les entrées sont incluses dans le prix selon le programme (en dehors des thermes de Bojnice et du téléphérique dans les Hautes Tatras)

Supplément : entrée dans les thermes de Bojnice 2 heures sauna et piscines thermales 16 euros / personne.

Téléphérique Tatranská Lomnica- Skalnaté Pleso Lomnický štít aller - retour 50 euros /personne

Le prix en comprend pas l'assurance voyage et le transport aller - retour de Metz à Bratislava.

Général Major d'aviation slovaque, Professeur et écrivain,

et son épouse EMILIA née CHORVATOVA



Michal est né 1916 à Modra à 30 km de Bratislava dans la famille des commerçants Michal Pridala et Ružena née Lichnerova. Il est le benjamin de sept enfants, dont deux sont malheureusement décédés à la naissance.

1936- Il termine ses études au Lycée d'enseignement général où il a aussi suivi les cours artistiques et techniques. Il y côtoie quotidiennement de nombreux artistes reconnus aujourd'hui : Lubo Kellenberger, Sybila Grainerova, Rudo Uher ,Viera Kraicova.

Jeune homme très doué et ambitieux, il se lie d'amitié avec le professeur Alojz Tichy, époux de sa sœur Libuša née 14 ans avant lui qui fut comme une mère pour lui dans sa tendre enfance. C'est à cette période qu'il fait connaissance avec la famille antifasciste Chorvat qui habite à proximité à Skalica; leur fille ainée Emilia - qui deviendra plus tard son épouse- est placée en internat pendant ses études, où Alojz et Libuša sont les gardiens.

1938- Michal part pour son première poste d'enseignant à Ksina, village isolé, où il vit en quasi-réclusion. C'est alors qu'il s'initie à la poésie, et écrit un roman: BRONZOVI BLIŽENCI (Les gémeaux de bronze) destiné à sa future femme Emilia. Il le lui offre pour ses 18 ans ; elle le fera publier plus tard, après sa mort. Il joue de l'accordéon, du violon et du piano et compose aussi quelques mélodies et chansons.

1939- le service militaire l'appelle (matricule B 248756) et il sert comme officier dans la cavalerie à Pardubice (cz), Deux ans après, il revient en Slovaquie à Pezinok, à côté de Modra, dans l'enseignement. A Vajnory il suit une instruction pour les pilotes; le ministère de la défense lui propose alors un poste à Bratislava où il s'installe.

1941-43- il poursuit sa vocation de pilote comme instructeur à Trenčianské Biskupice, et écrit pour le journal Vzlet (*Envol*), il rédige aussi des articles techniques. Banská Bystrica lui propose alors d'enseigner la stratégie, sa spécialité; c'est à cette époque qu'il collabore et écrit dans un journal pour les soldats et combattants: Bojovník (Combattant). Il a alors des contacts avec des partisans et leur chef Ivan Daxner. Pratiquement toute la guerre il écrit et publie - aussi en allemand, sous un pseudonyme bien-sûr; avec ses élèves, il rédige et imprime des tracts, qu'il lance depuis l'avion sur les champs de bataille, pour informer quotidiennement les combattants!

Il est recherché par la police, qui travaille pour les allemands, comme tout le gouvernement Slovaque. Dans cette période trouble et pas sûre de tout, il met en lieu sûr une valise remplie des documents, photos et autres choses compromettantes, en l'enterrant à Skalica, chez sa bien-aimée, avec l'accord de son père. Belle démonstration de l'esprit Slovaque!

Sa fiancée n'aura plus de nouvelle de lui jusqu'en juin 1945.

1944- Il est Commandant de l'Académie des Aviateurs à Banská Bystrica lorsque survient le soulèvement Slovaque du 29 août. L'Armée Tchécoslovaque est anéantie comme la plupart des avions. Nombreux sont les aviateurs qui partent en Angleterre ; d'autres dont Michal, décident de rejoindre les armées soviétiques sur le front ukrainien par Przemysl, Crakovie et Krosno jusqu'à Kiev ; ils forment la Première Division Mixte des Aviateurs dont Michal commande la deuxième escadrille sous les ordres du capitaine Haluzický. Ils eurent l'occasion de croiser le groupe des Français Normandie-Niemen. Ils prennent part à la libération de la Slovaquie avec l'Armée Rouge le 9 mai 1945. Mais ... Michal est blessé pendant les derniers jours des combats et ne réapparaît qu'en juin 1945.

18.08.1945- Après 8 longues années d'attente, Emilia et lui se marient enfin. Leur bonheur est de courte durée puisque deux mois plus tard, en octobre 1945, les autorités militaires l'envoient en Russie pour étudier la stratégie des pilotes de chasse. Faire des études à l'étranger est considéré alors comme une belle opportunité, et ce séjour de deux ans à l'Académie Militaire de Monino lui est présenté comme un cadeau... mais son épouse qui passe sa vie à l'attendre ne recevra jamais la permission de le rejoindre!

Michal est fier d'être le premier Slovaque à réussir à cette académie militaire!

A son retour en 1947 Michal reçoit du Ministère de la Défense à Prague, une affectation comme ingénieur militaire à l'Académie Militaire de Prague.

1949 - est née sa première fille Emilia ... /plus tard épouse Illekova = physicienne

1950 - est née sa deuxième fille Viera.../ plus tard épouse D'Agostini = artiste peintre et restauratrice d'art/

1952- est né enfin le fils Michal.

1951-53 il est commandant en chef de l'Académie Militaire des pilotes à Hradec Kralové, en Tchéquie encore, la Slovaquie étant alors complètement privée de ce genre d'écoles.

1953-57- il publie un livre d'instruction d'aviation pour les jeunes, avec l'histoire des avions: ÚTOK NA VZDUCH (Attaque aérienne). A 41 ans, déjà colonel, il prépare à Brno (en Tchéquie toujours), comme professeur de l'Académie Militaire, sa candidature pour le grade de Général; il rêve d'être le deuxième général d'aviation Slovaque après son idole le célèbre Milan Rastislav Štefánik. Mais la dernière vague de Stalinisme ordonne d'éjecter les officiers qui réfléchissent trop.

Ses actes héroïques sont considérés d'abord comme désobéissance.

En janvier 1958 il part en exil à Bratislava et doit trouver un emploi pour lui-même et pour son épouse.

Les enfants bénéficient enfin d'une scolarité slovaque.

Michal ne dédaigne pas de travailler comme régisseur du théâtre de marionnettes - pour le plaisir des enfants y compris les siens. Il travaille avec acharnement, écrit des pièces de théâtre, et fréquente les écoles.

1971- il réussit à publier: MONOLÓGY Z HVIEZDNÝCH HĽBOK (Les monologues des profondeurs des étoiles).

Sa vocation initiale d'instituteur lui offre une nouvelle opportunité et il redevient enseignant au collège de Thalmannova où il exerce jusqu'à la retraite en 1977; l'Éducation nationale lui témoigne reconnaissance et gratitude avec des récompenses de haut niveau.

Il se réfugie dans l'écriture qu'il pratique constamment, comme une thérapie. Ses nombreux récits, détails et documents-preuves, traitent de la vie des soldats et aviateurs pendant la deuxième guerre mondiale. Il exerce la LIBERTÉ d'ÉCRIRE et vole avec un simple crayon... Aucun dialogue ne lui n'est accessible avec les autorités.

1977- N'ayant reçu ni pardon ni excuses, très affecté, il prend sa retraite à 61 ans ; il est aussi physiquement très diminué par deux infarctus du myocarde. Il ne peut même pas assister au mariage de sa fille Viera en juin 1976, étant à l'hôpital pour une longue période de convalescence. Très aigri, il rend sa Carte du Parti Communiste - parti qu'il avait pourtant soutenu depuis sa création. Il prépare ses mémoires en prévision de sa réhabilitation, qui s'annonce enfin. Mais de nombreuses preuves et détails demeurent cachés au public, documents classés TOP-SECRET - jusqu'à nos jours. Ce n'est qu'en 1992 soit 34 ans après ...qu'il reçoit enfin le document lui signifiant sa réhabilitation et sa nomination au grade de Général. La cérémonie de remise officielle des galons par le Président de la République en personne, est prévue pour le jour de la commémoration du soulèvement Slovaque, soit le 29 août 1993. Mais la mort l'emporte le 8 août 1993... Ses prémonitions cauchemardesques étaient donc justes! Le titre en question sera remis un an après sa mort dans les mains de sa fidèle épouse: IM MEMORIAM.



Ces mémoires deviennent : les MÉMOIRES DE XXÈME SIÈCLE, publiés post-mortem par son épouse qui publie aussi son premier roman BRONZOVI BLIŽENCI, roman qu'il lui avait offert pour ses dix huit ans ; pour honorer l'esprit d'espoir, de rêve, d'amour de cet ouvrage, elle en change le titre pour MÔJ VEĽKÝ SEN (Mon grand rêve). Encore un exploit de son épouse, qui continue d'honorer ses idées et ses œuvres. Aujourd'hui, âgée de 91 ans elle possède et travaille encore sur la collection de plusieurs manuscrits non publiés.

En 2004, Modra, son village natal honore sa mémoire comme un Saint Exupéry Slovaque, comme une mémoire vivante ; témoignages et images du temps et des hommes, s'envolent avec tant de tendresse de ses pages écrites, réécrites et corrigées.

Viera.D'Agostini

L'exposition photographique « PARIS–SYDNEY » de Natasha Floreanova



La plasticienne slovaque de renommée internationale **Natasha Floreanova** revient dans les murs de l'Institut français de Slovaquie avec une exposition de photographies, qui rend hommage à deux villes, qui jouent un rôle important dans sa vie. Paris, où elle retourne régulièrement pour des séjours créatifs à la Cité internationale des Arts ou ailleurs, et Sydney, où elle a élu domicile depuis plusieurs décennies. L'exposition s'inscrit dans le cycle d'exposition de l'artiste présenté sous le titre commun « Orbis Printus ».

« Les deux villes très connues, Paris et Sydney, ont joué un grand rôle dans le développement de mon art, le désir de parvenir à une liberté d'expression. Je ne m'exprimais que par le pinceau ou le crayon mais aussi par l'objectif d'un appareil-photo ou par la vidéo. C'est un grand bonheur pour moi de partager dans cette exposition ce que j'adore faire avec mon âme et mon cœur. » N.F.

Du 26 septembre au 14 octobre 2017 dans la galerie d'exposition
de l'Institut français de Slovaquie, Sedlárska 7, Bratislava

MANIFESTATIONS CULTURELLES

AMBASSADE DE SLOVAQUIE EN FRANCE et INSTITUT SLOVAQUE DE PARIS

e mail : daniel.jurkovic@mzv.sk ; Tél.: +33 1 71 93 73 33

www.siparis.mfa.sk ; www.foreign.gov.sk

dávame vám do pozornosti dvojicu výstav jedného z najuznávanejších autorov súčasnej sklárskej tvorby - **Yana Zoritchaka**, rodáka zo Ždiaru. Vo výstavných sieňach Forum Expo Bonlieu a Galerie d'Art Perbet máte možnosť vidieť jeho najnovšiu tvorbu pod názvom „**RÉALITÉ SUBLIMÉE**“. Do 1. októbra 2017.

Forum Expo Bonlieu : [1 rue Jean Jaurès, 74000 Annecy](http://1ruejeanjaures74000annecy)

Galerie d'Art Perbet : [20 rue Perrière, 74000 Annecy](http://20rueperriere74000annecy)



Tvorca s prestížnym Oscarom

Slovenská filmová tvorba sa presadzovala v rámci česko-slovenského filmu postupne, ale tvorivé prostredie začiatkom šesťdesiatych rokov vygenerovalo okrem vynikajúcich hercov aj niekoľko uznávaných režisériov, scenáristov a kameramanov. Medzi tých najosobitejších patril nesporne kameraman Igor LUTHER.

Igor Luther sa narodil 5. augusta 1942 v obci Jakub, dnes súčasť Banskej Bystrice. Je starším bratom režiséra Miloša Luthera a bratrancom kameramana Doda Šimončiča. Všetci traja už v mladosti holdovali filmu a fotografovaniu. Kedže jeho matka pracovala vo filmovom archíve, sprostredkovala mu ako stredoškolákovi cez prázdniny robiť pomocného rekvízítára v ateliéroch na Kolibe. Po maturite pôsobil Igor Luther rok v Čs. televízii Bratislava ako prvý asistent kameramana, potom v rokoch 1961 – 1966 študoval na pražskej FAMU u Jána Šmoka odbor filmový a televízny obraz.

Na škole sa zoznámil s režisérmi Jurajom Jakubiskom, Elom Havettom, scenáristom Luborom Dohnalom a strihačom Aloisom Fišárekom, s ktorými neskôr spolupracoval. Debutoval v roku 1967 filmom Juraja Jakubiska Kristove roky a v tom istom roku sa podieľal na hranom filme Ivana Baladu Dáma, ktorý vznikol v ČsTV Bratislava. Potom sa podieľal na dvoch slovensko-francúzskych koprodukčných filmoch s režisérom Alainom Robbe-Grilletom. Po okupácii ČSSR vojskami Varšavskej zmluvy v auguste 1968 emigroval v roku 1969 do Paríža. Neskôr sa prešťahoval do Hamburgu a potom do Mníchova. Spolupracoval s radom významných režisériov, ako napríklad s Michaelom Verhoevenom, Andrzejom Wajdom a ďalšími. Vo svojej kariére pokračoval s úspechom aj v zahraničí a stal sa dvorným kameramanom Volkera Schlöndorffa. V roku 1979 stál za kamerou pri filme Plechový bubienok, ktorý bol ocenený Oscarom za najlepší zahraničný film. Igor Luther oslávil v týchto dňoch sedemdesiat päť rokov. V mene redakcie mu blahoželáme! (mab)

MICHEL FAREZ SE PRODUIT DANS LE PAYS DE SES ANCÊTRES



Roztancované Dulovce na prelome júna a júla

Dulovce, neveľká obec v komárňanskom okrese s výraznou prevahou slovenského obyvateľstva, privítali opäť v dňoch 30.6 – 1.7. 2017 malých a mladých spevákov, tanečníkov, hudobníkov. Už po dvadsiaty prvý raz sa tu stretli súbory na Južnoslovenských detských a mládežníckych folklórnych slávnostach. Organizátori Obec Dulovce a Úrad pre Slovákov žijúcich v zahraničí pozvali folklórne súbory zo Slovenska i zo zahraničia. Program bol časovo plánovaný do neskorších popoludňajších a večerných hodín, keď denná horúčava už trochu ustúpi a diváci, no najmä účinkujúci sa môžu lepšie sústrediť. Aj tento rok všetci odovzdali skvelé výkony, od roztomilých vystúpení najmenších - dulovský súbor Lúčik či Sovičky z Londýna, po technicky i umelecky náročné vystúpenia mládeže. Celkovo sa predstavilo viac ako 200 účinkujúcich z ôsmich štátov Európy, 7 súborov zo zahraničia a 7 súborov zo Slovenska.

Po prijatí u starostu obce Štefana Caletku sa začal odvíjať úvodný program Poslali ma naši k vašim ... Viacvýznamový názov predstavuje nielen odkaz na všeobecne známu riekanku, ale zároveň evokuje premostenie slovenského folklóru doma so slovenským folklórom v zahraničí, a tak stretnutie „našich“ u „vašich“ či „vašich“ u „našich“, je vlastne stretnutím svojich u svojich. V programe sa vyštriedali slovenské súbory Lúčik Dulovce, Radosť Trenčín, Rosnička Hurbanovo, Trnavček Trnava, Kvetoňka Sered', Plamienok Tlmače so súbormi zo zahraničia FS SKOS-U Ľudovít Štúra, Ilok – Chorvátsko, Ostroha, Dublin – Írsko, Sköcök, Sarvaš – Maďarsko, Mladé Hajduky, Vyšné Lapše – Poľsko, Cerovina, Čerpotok – Rumunsko, Petrovská družina – mladšia skupina, Báčsky Petrovec – Srbsko, Sovička, Londýn – Veľká Británia. Záverečné vystúpenie FS Zobor Nitra sice prerušil dážď, ale po ozajstnom zhoršení počasia sa žilo folklórom vo vestibule školy, pri ktorej sa nachádza amfiteáter.

Nasledujúci deň popoludní mohli návštěvníci obdivovať krojaný sprievod obcou a večer si pozrieť ďalší program detských a mládežníckych folklórnych súborov v amfiteátri pod názvom Kvety nášho rodu, komponovaný z vystúpení domácich i zahraničných súborov. Neskorý večer v amfiteátri patril vystúpeniu zahraničného súboru Ostroha z Írska.

Na festival zavítali viacerí významní hostia, ako Marián Kéry, poslanec NR SR, Milan Belica, predseda Nitrianskeho samosprávneho kraja, či Peter Procháčka, podpredseda ÚSŽZ, ktorí v úvode pozdravili všetkých prítomných a popriali festivalu úspešný priebeh. O ten sa okrem hlavných organizátorov postarali aj spoluorganizátori festivalu: Základná škola v Dulovciach, Regionálne osvetové stredisko v Komárne a Občianske združenie Dotyk ľudskosti, o.z., s jeho predsedníčkou Máriou Katarínou Hrkľovou, ktorá festival zakladala ako slávnu, na ktorej sa stretávajú a zbližujú deti zo Slovenska so slovenskými deťmi zo zahraničia. Zahraniční účastníci majú možnosť spoznávať Slovensko, vlast svojich predkov, a vytvárať si k nemu vzťah. V tom spočíva aj hlavný význam festivalu, ktorý z verejných zdrojov podporil Fond na podporu umenia. A vďaka pripravenosti a obetavosti domácich organizátorov v Dulovciach sa aj ďalší ročník radí medzi predchádzajúce úspešné festivaly, odkiaľ deti a mládež odchádzajú spokojná a so želaním znova prísť a predviesť svoje umenie.

Aj keď od festivalu ubehol už nejaký týždeň, dojmy zostávajú. Neveľký amfiteáter plný hostí, ale aj domácich, Dulovčanov a návštěvníkov z okolia, vyžaroval súznenie účinkujúcich a publika. Tak dovidenia na 22. ročníku Južnoslovenských detských a mládežníckych folklórnych slávnostach v Dulovciach v roku 2018!

G. Hamranová



NEUVERITEĽNÉ SPRISAHANIE

Záverečná kapitola z knihy Františka Vnuka NEUVERITEĽNÉ SPRISAHANIE, vojenské a politické akcie proti Slovenskej republike v roku 1944, ktorá vyšla pred 53 rokmi (v roku 1964) v knižnici Literárneho almanachu Slováka v Amerike, Middletown, Pennsylvania, USA. Záver sa nachádza na s. 192 – 197.

Napriek dvadsaťročnému časovému odstupu, napriek desiatkam kníh a stovkám článkov, napriek rôznym ústavom dejín KSS a ústavom SNP, ostáva otázka povstania viac zatemnenou než vyjasnenou. Dnes mladý študent slovenských dejín, ktorý povstanie nezažil, nie je v stave utvoriť si zo všetkej tej masy informácií nijak kompaktný obraz povstania. Nevie si poradiť s tým množstvom vzájomne si protirečiacich vykreslení udalostí, kde autori prisahajú, že len a jedine v ich verzii možno nájsť pravdu a všetko, čo je mimo, je lož. Chudák študent sa skôr dozvie, čo sa udialo pri Rozhanovciach r. 1312, než čo sa dalo v Banskej Bystrici v r. 1944.

Cieľom tejto práce nebolo (opakujem: *nebolo*) zaplniť túto medzeru, nemal som v pláne písat' podrobnej história povstania. Ako som spomenul v úvode, chcel som zverejniť niekoľko zaujímavých a podľa mojej skromnej mienky, dôležitých nemeckých dokumentov. Aby som ich mohol vsadiť do príslušného časového rámca, pokúsil som sa vykresliť ich na vtedajšom historickom pozadí. Z tohto úmyslu sa niekoľko dokumentov rozrástlo v dlhšiu prácu, ktorej podstatu možno zhrnúť do tohto krátkeho resumé:

Keby sme nebrali do úvahy nič iného, iba hmotné škody a straty na ľudských životoch, povstanie by malo zabezpečené miesto v slovenských dejinách ako národné nešťastie obrovských rozmerov a d'alekého dosahu. Jeho dosah je tým tragickejší, že bolo namierené proti štátnej samostatnosti, ktorá je najvyššou metou každého civilizovaného národa. Nebolo to spontánne ľudové hnutie a okrášľovať ho prívlastkom „národné“ je prinajlepšom nevkus. Bola to práve široká ľudová základňa, ktorá povstaniu chýbala a to viedlo aj k jeho rýchlemu zrúteniu. Pritom však nemožno obísť skutočnosť, že sa na ňom zúčastnilo – podľa socialistických štatistik – vari 80 tisíc Slovákov so zbraňou v ruke a bolo treba privolať do 30 tisíc nemeckých vojakov k jeho likvidácii. Čím to vysvetliť?

Štúdium nemeckých dokumentov naznačuje dvojaké príčiny:

I. Psychologické: Bola tu vojna, do ktorej sme sa neobozretne zapletli a ktorá z pochopiteľných príčin nebola populárna. Keď sa vojnové šťastie odvrátilo od Nemcov, ktorí – nie naším vlastným výberom, ale neuniknutelnou geopolitikou – boli naši ochrancovia a spojenici, celý národ zachvátil akýsi komplex spoluviny, ktorý rozhodával národnú morálku. Krátke trvanie štátu nestačilo utvrdiť v ľuďoch ten zmysel pre štátnosť, ktorý kladie samostatný štát na najvyššie miesto v hierarchii hodnôt národa. Do štátnej administratívy boli prebraní ľudia odchovaní v maďarských školách alebo skompromitovaní oportunistickým čechoslovakizmom a šesť rokov (z toho päť vojnových) bolo prikrátkym časom na prečistenie ich charakterov, zbaviť ich cudzích náносов a obrodiť ich národné. Politicky uvedomelá mladá generácia nám sice dorastala, ale bola početne malá a neskúsená. V ľažkých skúškach práve v nej duch štátnosti našiel svojich oddaných a obetavých vyznávačov.

Tieto slabosti nemohli zostať skryté pred nepriateľmi slovenskej samostatnosti. Nepriateľská propaganda, zbehlá vo všetkých trikoch svojho remesla, šikovne využila každú príležitosť. Vedela vraziť klin do puklinky a vytvoriť z nej prieťať, z miernych náhľadových rozdielností vedela vyrábať svetonáhľadové diferenciácie. Pravda, najúčinnejšou zbraňou nepriateľskej propagandy boli vojenské víťazstvá spojencov na všetkých frontoch.

II. Politické: Tieto mimoriadne okolnosti vyžadovali silnú a rezolutnú vládu. To sme, bohužiaľ, nemali. Nedostatok rezolútneho a odhadlaného vedenia bol z našej strany najvítanejším darom odbojárskym a konšpiratívnym skupinám. V predošlých kapitolách sa poukázalo na to, aké polovičaté, neslané-nemastné boli opatrenia slovenskej vlády. Obžaloba, že slovenská vláda pozvala nemecké vojsko na potlačenie partizánov, dostáva vo svetle dokumentov práve opačný charakter: slovenskí vládni činitelia sa dopustili chyby práve tým, že nemecké ponuky vojenských opatrení proti partizánskym bandám sústavne odmietali a oddaľovali ich, až kým sa už ďalej odkladať nedalo. Ale vtedy bolo už neskoro.

Nedostatok politického uvedomenia sa najtragickejšie prejavil v armádnom vedení. To od leta 1943 prestalo byť (až na malé výnimky) silou, na ktorú sa vláda mohla oprieť a národ spolochnúť. Nepraktickí politici – akými generáli a dôstojníci spravidla sú – slovenské vojenské vedenie sa stalo povoľným nástrojom bezzásadových politikov českoslovácky zmýšľajúcej buržoázie a vtiahlo armádu do povstania, ktoré bolo vyložene protištátne. Vinou nezodpovedného vedenia (Bodický, Plakinger, Slezák) neobstáli v čase skúšok ani bezpečnostné orgány.

Videli sme, že kde slovenské vládne vedenie bolo nerozhodné a slabé, tam organizátori odboja boli bezohľadní a vo voľbe prostriedkov nevyberávají. Ako ľudia naučení loviť v mútnom, využili apatiu a chaos vo svoj prospěch. Pomery im hrali do rúk a nimi vyvolaný protištátny ozbrojený odboj mal spočiatku náznaky široko založenej akcie. Vyhliadky na úspech však stroskotali, keď vyšlo najavo, že povstanie nielenže nie je národné, ale je namierené proti tým najbytostnejším záujmom národa.

Sledovali sme, ako Slovenská národná rada povstanie pripravovala, vyvolali ho však Moskvou vyslaní partizáni pravdepodobne s úmyslom opakovať na Slovensku varšavskú tragédiu. Len neskôr (v polovici septembra 1944), keď sa ukázala slabosť buržoázneho vedenia a vyskytla sa možnosť ľahkého uchvatenia všetkej moci komunistami, začala Moskva podporovať povstanie dodávkami zbraní, vysielaním odborníkov, mužstvom (letecký pluk, paradesantná brigáda). Ale ani to nepomohlo. Nemajúc opory v ľude, povstanie pomerne rýchle dotlelo a vyhaslo.

Poukázali sme na to, že relatívne slabé nemecké oddiely zlikvidovali takmer trojnásobnú povstaleckú presilu a napriek výbornému defenzívному terénu, za necelé dva mesiace. Prirovnanie s juhoslovanskými partizánmi viedlo k záveru, že slovenský národ nevidel v povstani svoj boj. Videl v ňom iba záležitosť niekoľkých jednotlivcov, ktorí v predvečer skončenia vojny chcú bojať do poslednej kvapky *jeho* krvi za svoje sebecké záujmy. Dotkli sme sa v krátkosti aj toho, ako povstanie ožobráčilo Slovensko hospodársky a poškodilo politicky. Napokon na portrétoch popredných činiteľov povstania sme si mohli overiť, ako rýchlo pokuta dohonila hriech, ako sa na slovenských demokratoch osvedčila zásada, že kto má komunistu za spojenca, ten nepotrebuje protivníka, a ako sa na slovenských komunistoch vyplnil výrok o revolúcii, ktorá pohlcuje vlastné deti.

Výdobytky slávneho povstania nemali väčšiu cenu ako papier, na ktorom boli napísané. Všetky tie uistujúce záruky, podľa ktorých na Slovensku mal vládnúť Slovák, v Česku Čech, boli vždy iba mŕtvou literou, alebo boli praktizované polovičato, totiž, že v Česku vládol Čech, ale na Slovensku nie Slovák. Z odkazu povstania zostala varovná výstraha: „Pamäťajte, Slováci, nič na svete nahradí vlastný štát!“

Štátnosť je a ostane skúšobným kameňom povstania. Postavené pred túto skúšku, povstanie je a bude vážené na vážkach a nájdené priľahkým. V tom leží jadro nášho odmietavého postoja k povstaniu, toto je hlavná príčina, prečo ho musíme odsúdiť.

Pozorovateľovi, ktorý sleduje veci zvonka, alebo hľadí na ne zdáleka, tento aspekt často uniká, často sa stáva druhoradým. Pre príklady nemusíme ísť ďaleko, nájdeme ich aj americko-slovenskom prostredí: Redaktor Hušek tvrdil, že Tiso sa mal pridať k povstalcom a ísť aj s vládou do B. Bystrice. Šmidkeho krajan, redaktor Pruša zložil dokonca rezolúciu, v ktorej pozdravoval povstanie. Nejeden z nás bol v emigrácii postavený pred otázkou (kladenú často dobromyselne): Bol to protifašistický boj, prečo ste k nemu zaujali odmietavé stanovisko?

Pomer povstania bol však omnoho zložitejší, než jednoduchá otázka pripojiť sa, či nepripojiť sa. Povstanie prinieslo do popredia podstatné otázky národnej politiky a filozofie, ako napríklad, či sme samobytný národ, či máme nárok na vlastný štát. Povstalci odmietli takmer jednohlasnú pozitívnu odpoveď na tieto problémy, ignorovali plebiscit národa z r. 1938-39 a zaujali k nim postoj, ktorý nemožno nazvať ináč, ako reakčným. K prvej z týchto klúčových otázok sa po dlhšom vnútornom spore vyjadrili, že tým samobytným nárom azda sme, nad druhou otázkou – hoci z prvej priamo vyplývala – ani neuvažovali. Namiesto toho pod vplyvom medzinárodnej situácie v mene vlastných egoistických a triednych záujmov sa postavili proti dynamike slovenských dejín.

Dynamika dejín každého národa pracuje vždy v tom smere, že jej výslednicou je vlastný štát. Cesty a tempo tohto procesu bývajú mnohé a rozmanité, ale nikdy sa nejde spiaťočným smerom. Z množstva cest, ktoré sa ponúkali, si však naši páni bratia a súdruhovia vybrali práve cestu naspäť. Povstanie bolo jednoznačne namierené proti vlastnému štátu. Vianočná dohoda i Deklarácia SNR z 1. septembra 1944 ostanú hanebnými dokumentmi práve preto, že odopierajú národu (dokonca v jeho mene!) nárok na samostatný štát. Keby všetky ostatné opatrenia a zádkroky spojené s povstáním boli anjelsky dokonalé, táto jedna perverzná skutočnosť by stačila aby Slovák odmietol povstanie so všetkými jeho parafernáliami. Nestačí operovať argumentom, že pre budúce spolužitie s Čechmi (a s Podkarpatskými Ukrajincami!) slovenskí odbojári zaistili princíp rovnoprávnosti. To bolo iba jednostranné vyhlásenie, ktoré malo hodnotu zbožného želania. Česi sa celkom oprávnenie pýtali, ako ich kto môže v neprítomnosti zaväzovať. Beneš sa za princíp rovnoprávnosti nikdy bezpodmienečne nevyjadril, a čo sa týka tých sľubov zo strany komunistov, o tom predsa každý vie, že sa dodržujú iba vtedy, keď to osoží sovietskej mocenskej politike. Veď keď sa slovenskí komunisti začali odvolávať na princíp rovnoprávnosti, boli vyhlásení za buržoáznych nacionalistov a skončili vo väzení.

Pre tieto príčiny bude veľmi ťažko vysvetliť povstanie v termínoch, ktoré by boli zrozumiteľné a pritom i logické. Ak bol štát fašistický, prečo neoddelili fašizmus od štátu a nebojovali proti fašizmu, ale za zachovanie štátu? Nikto nechce zakrývať chyby a nedostatky, ktoré mladý, cestu si klesiaci štát mal, pretože svojej geografii a z toho vyplývajúcej geopolitike uniknúť nemohol. Tieto prechodné a sprievodné znaky takmer každého nového štátneho útvaru na svete však nemožno zabsolutizovať a užívať ako argument proti štátu. V širšom koncepte sú nepodstatné, podstatný je štát. To je hodnota, s ktorou sa nehazarduje, ani neexperimentuje. Nikto nemá právo posunúť politický vývoj dozadu o dve, alebo aj o viac desaťročí a zrieť sa štátnej suverenity za straku na kole. Nemal kto pripomenúť týmto politickým samozvancom, že štát je zlatá minca, ktorá nestráca na hodnote i keď azda prechádza cez nehodné ruky?

Čo na to povedia budúce pokolenia? Aký osud vynesú nad ľuďmi, ktorých podpisy sú na Žilinskej dohode i na Vianočnej dohode, ktorých mená figurujú medzi poslancami Slovenského snemu i Slovenskej národnej rady, ktorých programom bolo raz sovietske Slovensko, druhý raz oživené Československo? Jestvovanie slovenského štátu nemožno vymurovať z dejín, ani zo slovenského politického sebavedomia. Na tom nič neodoberie ani nepridá prezývka „takzvaný“, „klérofašistický“, „bábkovy“ atď. Boli časy, keď jeho skutočnosť bral na vedomie, a to veľmi vážne, aj ZSSR a moskovský výbor KSČ. V telegrafických pokynoch, ktoré v marci r. 1940 posielal Gottwald prostredníctvom Exekutívnej komunistickej Internacionály do Protektorátu, sa hovorilo:

„Zdúrazňujeme výslovně, že pro naši stranu heslo plného práva na sebeurčení pro Čechy a Slováky platí. Právo na sebeurčení znamená právo na samostatnou existenci. U Čechů bojujeme za obnovení národní a státní svobody. U Slovákov bojujeme za plnou suverenitu nejedšho Slovenského štátu... Stará heslá o Slovensku nechávame padnout. Slovenský štát je daná základna pro boj za plnou hodnotu Slovákov. Budoucí pomér mezi českým a slovenským štátem je otázka práva na sebeurčení obou národů a závisí na válečných udalostech...“

Rovnako explicitná je aj rezolúcia KSČ zo 17. mája 1941, v ktorej sa hovorí: „Politika strany na Slovensku musí vychádzať z predpokladu politickej, národnej a štátnej samostatnosti slovenského národa. Slovenský národ dnes žije svojím vlastným národným životom.“ Pravda, tieto citáty sa neobjavili v Gottwaldových *Spisoch*, objavili sa iba nedávno, aby ospravedlňili „nacionalistickú“ politiku Osohu, Bašťovanského, Husáka a všetkých tých úbohých súdruhov, ktorí sa v rokoch vojny oduševňovali za Sovietske Slovensko, lebo to vyhovovalo Moskve a po vojne padli do nemilosti, alebo hynuli v žalári, lebo to nevyhovovalo Prahe. A takýchto dokumentov sa bude objavovať čím ďalej tým viac. Tu stojíme ozaj pred veľkou záhadou: ako týmito citátkami vysvetliť dorastajúcej generácií, že národ, ktorý v rokoch 1940-41 bol schopný „žiť svojím vlastným životom“, musí v r. 1963 vegetovať ako satelit najservilnejšieho satelita.

Ako nečestné a bezcharakterné bolo konšpirovať proti štátu, tak dôležité a imperatívne bolo bojovať za jeho zachovanie. A tu treba položiť niekoľko otázok aj našim vládnym činiteľom, lebo zdá sa, že ani oni neuroobili všetko, čo sa v tejto veci urobilo dalo. V našej zahraničnej tlači sa z času na čas zjavujú zmienky o tom, že ku koncu vojny prišli za slovenskými predstaviteľmi emisári Moskvy a ponúkli zaručiť existenciu Slovenského štátu, ak slovenská vláda po vzore rumunskej vlády prevesluje z nemeckej strany na sovietsku. Dr. Fraňo Tiso nedávno v *Slobodnom Slovensku* (č. 6-8, 1963) písal, že prišli osobne za Dr. Durčanským a ponúkli sa pomáhať Slovákom „proti Benešovi“. Dr. Durčanský v *Bielej knihe* tiež naznamenal, že za ním prišli dokonca až do Rakúska. Je naozaj škoda, že dosiaľ ešte nikto neurčil presne dátum/y/, nikto bližšie neosvetvil charakter a autoritu tejto podľa všetkého veľmi dôležitej misie. A čo je ešte dôležitejšie, nikto nevysvetlil, prečo sa táto ponuka odmietla.

Z politického hľadiska bol to nesmierne chybný krok. Podľa toho, ako sa doteraz veci opisujú, vyskytla sa tu možnosť zachovať kontinuitu štátu a naši politici ju kategoricky odmietli. Neobstojí námietka, že „nechceli sme mať nič s boľševikmi“. Ani nacisti neboli anjeli, a predsa sme neodmietli ich asistenciu pri vzniku a ich ochranu počas trvania Slovenského štátu. Neustále sa opakovalo, že Beneš je nepriateľom slovenskej štátnosti č. 1. Podľa toho Stalin mohol byť pri najhoršom iba nepriateľom č. 2 a jednoduchá aplikácia zásady o menšom zle by bola diktovať boľševikmi garantovaný Slovenský štát ako logický výber v danej dileme. Nebolo by to prvý raz v dejinách, že baránka pred vlkom zachránil silnejší vlk. Okrem toho je azda na mieste pripomenúť, že v predvečer zničenia slovenskej samostatnosti mnogí Slováci vázli vyhliadky do budúcnna oživením hesla, ktorým Vajanský kedysi zaháňal dotieravých hlasistov: „Keď sa máme utopiť, tak to už radšej v ruskom mori ako v českej mláke“.

Je pravda ľažko súdiť, čo sa vskutku skrývalo za týmto sovietskym manévrom, či bol myšlený úprimne a či vôbec mal tú dôležitosť, aká sa mu pripisuje. To by sa bolo vyjasnilo v ďalších rozhovoroch, ktoré však naši činitelia nepremyslene odmietli. Ale keby predsa sovietska ponuka bola viedla k zachovaniu Slovenského štátu, nuž potom je isté, že aj Sovietska Slovenská republika by bola viacej (menšie zlo) ako „šťastné“ Slovensko, ktoré stratilo politickú individualitu v socialistickom Československu.

Matičné národné slávnosti v duchu odkazu Jozefa Miloslava Hurbana

Augustové matičné národné slávnosti 2017 sa už tradične začali slávnostným ceremoniálom na nádvori II. budovy Matice slovenskej. Pozvanie na prvú časť osláv prijali nielen osobnosti domácej politickej a kultúrnej scény, ale aj zástupcovia krajaníckych spolkov zo Srbska i Poľska. Matica slovenská na svojej pôde, dňa 11.8.2017, privítala predsedu Matice slovenskej v Srbsku, Jána Brtka, spolu s podpredsedom MSS, Vladimírom Feketom a tiež generálneho tajomníka Spolku Slovákov v Poľsku, Ľudomíra Molitorisa s manželkou. Aktu odhalenia búst predchádzalo slávnostné zasadnutie predsedníctva a matičného výboru, ktorí ustanovili rok 2018 za Rok slovenskej štátnosti.



Do panteónu slovenských dejateľov pribudla podobizeň Andreja Radlinského, zakladateľa Matice slovenskej a Spolku sv. Vojtecha a Jozefa Miloslava Hurbana, prvého predsedu Slovenskej národnej rady. Slovenská hymna, ľudová pieseň, príhovory a najmä ďalšie spomienkové podujatie venované najvýraznejším osobnostiam národných dejín boli predvojom matičných národných slávností, ktoré sa tento rok odohrajú počas 7. až 10.9.2017 v Trnave, v čase usporiadania Trnavského jarmoku.

Počas štvordňového programu sa bude prezentovať matičná veda. Priestor na univerzitnej pôde dostane Slovenský literárny ústav MS, Slovenský historický ústav MS, Stredisko národnostných vzťahov MS, Archív MS a Krajanské múzeum MS. Na viacerých miestach bude znieť slovenský folklór, aj za účasti krajaníckych folklórnych súbor z Chorvátska a Ukrajiny. Uskutoční sa Národný zraz Mladej Matice, na ktorý prijali pozvanie mladí Slováci z Rumunska a Poľska. Program bude doplnený výstavami, divadlom, prezentáciou požičovne krojov a kostýmov Matice slovenskej, archívu Matice slovenskej a tiež knižnou produkciou Neografie a matičného vydavateľstva. Hlavný galaprogram sa uskutoční v sobotu, 9. septembra 2017 v divadle Jána Paláriká .Zuzana Pavelcová

Na pôde Matice slovenskej opäť zasadala Rada pre Slovákov žijúcich v zahraničí pri MS

Otázky krajanskej problematiky v Matici slovenskej ani v tomto roku neostali v úzadí. 18. septembra 2017 Matica slovenská uskutočnila zasadanie Rady pre Slovákov žijúcich v zahraničí pri MS (ďalej len RSŽZ), na ktorom sa zúčastnili delegáti zo šiestich krajín sveta. Rokovanie viedla predsedníčka RSŽZ pri MS, Katarína Melegová-Melichová (predsedníčka Miestneho odboru Matice slovenskej Báčsky Petrovec, Srbsko), spoločne s podpredsedom RSŽZ pri MS, Adriánom Miroslavom Merkom (predsedom Demokratického zväzu Slovákov a Čechov v Rumunsku) a Katarínou Kiráľovou (riadičkou Ústavu pre kultúru Slovákov v Maďarsku), ktorá na rokovaní zastupovala podpredsedníčku RSŽZ pri MS, Alžbetu Hollerovú-Račkovú (predsedníčku Celoštátnej slovenskej samosprávy v Maďarsku).

V dopoludňajších hodinách hostia navštívili Archív MS, Požičovňu krovov a kostýmov MS a Krajanské múzeum MS. Delegáciu v meste Martin privítal viceprimátor mesta, Imrich Žigo.

Rokovanie sa uskutočnilo v priestoroch II. budovy Matice slovenskej. Za účasti vrcholných činovníkov Matice slovenskej bolo vyhodnotené plnenie záverov z ostatného zasadania Rady, ktoré sa uskutočnilo v jeseni, v r. 2015. Po bilancii plnenia záverov nesledovali príspevky delegátov. Okrem vedenia RSŽZ pri MS svoje požiadavky MS predostreli: Dušan Daučík (čestný predseda Švédsko-slovenského spolku), Miroslava Gržinič (podpredsedníčka Zväzu pre Slovákov žijúcich v Chorvátsku pre kultúru), Vladimír Skalský (predseda Svetového združenia Slovákov v zahraničí, Česko) a Bohdan Kraus (člen výboru a spoločnosti M. R. Štefánika, Česko).

Z rokovania bolo priyatých deväť záverov:

- 1) RSŽZ pri MS navrhuje, aby MS zasielała členom RSŽZ pri MS aktuálny zoznam kníh z Vydavateľstva MS, aby si krajania mohli vybrať publikácie MS podľa vlastného uváženia
- 2) RSŽZ pri MS navrhuje, aby MS zviditeľnila krajanské osobnosti, ktoré sa presadili na vedeckom, kultúrnom a športovom poli v SR cez vlastné informačné kanály (webstránka, SNN, magazín Slovensko, Matica TV)
- 3) RSŽZ pri MS navrhuje, aby MS adresovala odporúčací list ÚSŽZ za účelom racionálnejšieho prerodzdeľovania dotácií na podporu krajanských projektov
- 4) RSŽZ pri MS navrhuje, aby MS častejšie vysielala svojich pracovníkov na krajanské podujatia za účelom podpory slovenskej kultúrnej identity
- 5) RSŽZ pri MS odporúča štátnym orgánom SR zvýšiť finančnú podporu Matice slovenskej, najstaršej národnej, kultúrnej a vedeckej ustanovizne Slovákov, osobitne v prospech aktivít Slovákov žijúcich v zahraničí.
- 6) RSŽZ pri MS navrhuje, aby MS podporovala projekt Centra slovenského zahraničia v Bratislave, ktorý by implementoval ako svoju súčasť vznik Pamätníka slovenského vystúhovalectva
- 7) RSŽZ pri MS navrhuje, aby MS vyzvala slovenské univerzitné pracoviská k realizácii sociologických výskumov krajanských komunit „Ako ďalej krajania...“ v jednotlivých štátoch
- 8) RSŽZ pri MS navrhuje, aby MS zriadila dotačný systém pre podporu projektov krajanských komunit
- 9) RSŽZ pri MS navrhuje, aby MS vyvinula snahy orientované na dôstojné oceňovanie krajanských osobností na pôde SR, udeľovaním štátneho občianstva SR

V závere zasadania si Rada určila termín ďalšieho rokovania, ktoré naplánovala na jeseň 2018.



Du nouveau pour les "Baguettes "

Les chemins de fer nationaux slovaques (ZSSK) modernisent 16 anciens autorails du type 813+913.

Les huit premières unités modernisées sont destinées au transport de passagers sur les lignes régionales. Les modernisations seront réalisées par ZOS Zvolen. Les autorails seront climatisés et respecteront les dernières normes afin d'augmenter le niveau de confort par rapport aux anciens modèles. L'unité automotrice en deux parties se compose d'un élément moteur et d'un wagon équipé d'un poste de conduite qui sont solidement reliés entre eux. L'unité est à quatre essieux, la structure légère en acier avec transmission automatique hydromécanique (pour mémoire, les autorails en France sont à transmission électrique) c'est donc une modification d'autorails 813 + 913, que les passagers appellent généralement "Baguette". Actuellement, ZSSK possède 44 autorails de ce type.

C'est en 2014 que la série 813 + 913 nouvelle génération a été introduite, conceptuellement similaire à ce nouveau véhicule. Ils sont issus des autorails originaux de la série 810 associés aux wagons-remorques type 011 qui avaient été utilisés comme base (ces dernières datant de 1973). Jusqu'à trois unités peuvent être combinées en une seule unité, avec un seul conducteur. Les technologies informatiques modernes facilitent le travail des employés. Les unités ont un nouveau système de contrôle avec transmission de données de diagnostic à distance, nouveau système d'information et de communication, système de caméra externe et interne et mesure de la consommation de diesel

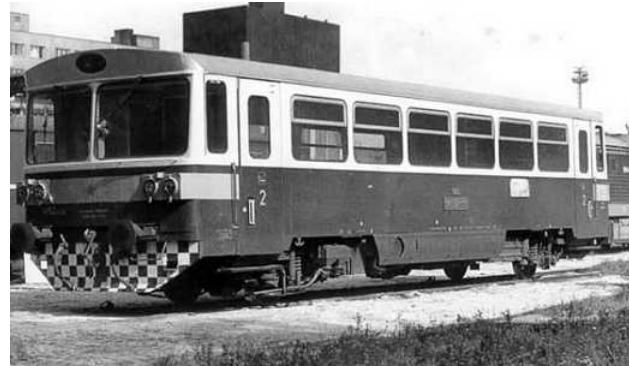
L'habitacle est équipé de sièges design et rembourrés, de la climatisation et de l'accès Internet WIFI. La nouvelle cellule de toilette est sans débordements sur les voies. L'une des zones d'entrée est en rez-de-chaussée avec un accès pour fauteuils roulants. Le véhicule est équipé à la fois d'un système de caméras de sécurité externe et d'un système de caméra de sécurité interne ainsi que d'un système automatique d'information acoustique-passager. Il dispose de panneaux d'information numériques.

Le premier modèle a été remis à ZSSK à la fin du mois de juillet 2017. Jusqu'à la fin de l'année 2017, l'entreprise recevra huit pièces de ces véhicules au total. Le prix pour 1 pièce motrice + remorque est de 1 381 969€, prix total pour 8 pièces 11 055 752 €

Nouveau modèle 813/913 (2017)



Modèle 810 (1973)



INFORMATIONS:

oo

Pour vous tenir informé de la date de votre dernière cotisation, référez vous au code figurant sur l'étiquette comportant l'adresse du destinataire du numéro SPRAVODAJ ou à votre carte d'adhérent.

EXEMPLE :

Mme KORIBANIC EVE
7, rue PLATRIERE
75 1000 MONTREUIL

VOTRE COTISATION?



J05 = Code du l'année ; 2004=04 ; 2005=05 ; 2006=06 ; 2007=07. 2008=08

;

Code du mois : J = Janvier , F = Février, m = Mars, a = Avril, M = Mai, J. = Juin ,J = Juillet , A = Août

, S = Septembre O = Octobre , N = Novembre , D = Décembre .



Domaine de la Barthe VIE



" Des vins d'exception du Languedoc avec une touche Slovaque"

Viera et Yves Eychenne - 14 route de Capestang, 34500 Béziers
www.domainedelabarthe.fr



Appartement de vacances dans une maison de maître au cœur d'un domaine viticole,
proche de la ville et à 15 minutes des plages.

Domaine de la Barthe – 34500 Béziers

Contacts: Viera et Yves Eychenne – 04 67 28 60 29

www.domainedelabarthe

